

זרה קלוגר במשתלה בדימונה
זוהי התראפיה שלנו

● **ילדים מתו?**
ילדה אחת מתה בין אחותי וכיני. לילדה קראו גביקה סימון, היא היתה בגילנו. שכבנו שלושתנו על דרגש קטן. איי אפשר היה להסתובב. אם אחת רצתה להסתובב, היינו צריכים לנשום כדי שנסתובב שלושתנו. בקופסת סרידינים יש יותר מקום ממה שהיה לנו בצריף. ואו, בוקר אחד, רצייתי לקום, רצייתי להסתובב. אמרתי לגביקה: קומי. אין תגובה. קומי, גביקה! כלום. אני מסתכלת — הילדה מתה.

● **זה עדיין זיעזוע אותך?**
היא היתה האדם הכי קרוב, חוץ מאמא. איך זה לא יועזעו? היינו שלישיה.

● **מה עשיתם?**
אני לא בכיתי. אסור היה לבכות, וכבר הייתי אבן.

בבוקר, כשמצאתי את גביקה מתה — תקשיבי טוב, כי אני ממש מתערת — הסתכלתי מסביב, ופיתאום לא היו יותר ילדים בצריף. לקחו את כולם באמצע הלילה, השאירו רק את שלושתנו ועוד תאומים. אני מסתכלת, אין אף

„אמא לקחה על הידיים כעם אותי וכעם את אחותי. היא היתה חלשה אחרי טיפוס אבל נאחזה בשארית נוחותיה“

אחר. איפה הילדים? את כולם לקחו?
● **מה עשית עם הילדה המתה?**
לא יודעת. מישהו אולי לקח את הגוויה. פתחו דלתות. פיתאום אמא באה. אמרתי לה: אמא, גביקה מתה, כולם מתו. לקחו את הילדים באמצע הלילה וכולם מתו.

אמא שלי שומעת אותי אומרת לה את זה עד היום הזה.

● **ומה קרה אז?**
לקחו אותנו לבלוק של בית החולים והמשיכו בניסויים. כן, כן, המשיכו. אז התחילה הסידרה הגדולה של הניסויים.

● **איזה ניסויים עשו בכם?**
ניסויים גינקולוגיים וגנטיים. בנו, במישפחה (המשך בעמוד 50)

אחרי כמה שעות שהפרידו, אמא הופיעה. זה משהו, אמא פה! את יודעת מה זה היה? לא האמנתי. אמא, מה את עושה פה? התפלנו. על אמא, חיבקנו אותה. היא נשארה איתנו. מנגלה החליט לעשות את הניסויים שלו על שלושתנו. הוא עשה ניסויים גם על אמא. הוא ראה בנו מיקרה יוצא־דופן.

● **מה קרה אחר כך?**
שמו אותנו בכלוב, בסוף המחנה של המישפחות: את אמא, את אחותי, אותי ועוד שתי תאומות, הכלוב היה מטר על מטר, היינו בו חמישה אנשים כמו עכברים. על הריצפה היה קש, לא היה מקום לשבת. הצטופפנו. ישכנו כשר הברכיים נוגעות כמצה. כך החזיקו אותנו שבוע בלי אוכל, בלי שתיה, בלי צרכים. אסור היה לדבר, לבכות או לבקש אוכל. אמא אומרת שמוותר היה להוציא החוצה רק את האצבעות. אחרי שבוע הפרידו אותנו, לקחו שוב את אמא...
● **עד סוף המלחמה לא ראית אותה?**

לא, זה היה שוב תרגיל של מנגלה. לקחו אותה והחזירו אותה כמה וכמה פעמים. הוא רצה לראות איך נגיב על הפרידות, הוא היה קורא לי צועניה.

● **מה היתה ההתרשמות הראשונה שלך ממנגלה?**
הוא היה כבד, גבוה, יפהתואר, עם שוט כיד. כל הזמן מכה במגף. לבוש טיפוס במדים, שיער שחור.

● **איך הוא התייחס אליך, הוא היה מתנבל אליך או שהניח את העבודה המלוכלכת לאחרים?**
הוא בעצמו היה מכה. אני חטפתי ממנו הרבה מכות, הרבה מכות. אחר כך לקחו אותנו לבלוק של הצוענים ושם המשיכו את הניסויים.

● **בתור ילדה בת חמש הבנת מה עושים לכם?**
אני לא יודעת. הוציאו לנו המון דם. עד עכשיו אני טובלת מאנמיה.

● **זוהי כאב?**
הדם הזה, שלקחו לנו, נתנו לקצינים הגרמיניים הפצועים.

● **וכאב?**
לא פחדתי ממנגלה. עשיתי בעיות, לא רצייתי שיוציאו לי דם. הוא היה מריב לי. פעם אחת זרק אותי על הריצפה. לא נתתי שיעשו בי מה שרצוים. על הגוף הם השתלטו, אבל על המחשבות הם לא השתלטו. לקחו לי את אמא, לקחו

אני צועקת. אני רוצה למות! בעלי לא יכול לעזור לי ואז זה עובר. אני יודעת שאלה הזיכרונות שקשה לי לשאת, כי הרי כל חיי נאחותי בחיים בכוח, אבל הזיכרונות חורים כל הזמן, חורים. ארבעים שנה אסור היה לי לדבר על מה שקרה. כל הזמן זה היה בראש שלי. אחותי רצתה לשכוח. אמרה: תודה לאל שיצאנו מזה. לא רצתה לדבר. בעלי לא האמין לסיפורים שלי, חשב שאני מגזימה. אמא, אמא מיסכנה, גם היא רצתה לברוח

„הרופא אמר לבעלי: אשתך לא נוחתת לגשת אליה. הוא לא ידע שכל פעם שוראית אדם בלבן מתקרב למישה שלי, הרגשתי עוד פעם שאני במעבדה של מנגלה באושוויץ“

ממה שהיה שם. ורק אני, כך, לבר עם הזיכרונות עם הכאב, עם השתיקה.

● **מתי הפרידו אתכן מאמא?**
זו היתה הפרדה איומה. תיכף אחרי הסאונה, אני לא נתתי. נלחמתי עם האסיאס, והנאצי קרא לעוד שניים שיעזרו לו...
● **הם יכלו להרוג אותך?**
הם קיבלו הוראות, שכל התאומים הם של מנגלה ואסור לגעת בהם. הוא אסף אותנו כמו שאסף מוכרות. הוא חיפש יוצא־דופן, גמדים, ענקים, נשים בהריון, גיבנים, אנשים מעוותים ותאומים. וזה היה יוצא־דופן שילדה בת חמש נלחמת. אחרים לא נלחמו.

זו היתה לחימה לא נורמלית, וזה הגיע לאוזניו של מנגלה, ומאותו רגע הוא שם אותי בראש הרשימה.

זרה עם בעלה, אמא ואביה החורג
אמא הצילה אותנו